

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Η'

6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 1—2

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα
τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως

Ἡ καθ' ἡμᾶς Σύνοδος τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλάδος, συνεδριάζουσα ἤδη ἐν Ἀθήναις κανονικῶς καὶ συσχεπιτομένη περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν βελτίωσιν ἐν γένει τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας πραγμάτων καὶ ζητημάτων, ἐν οἷς πρωτεύουσιν καὶ κεφαλαιώδη θέσιν κατέχουσι τὸ μὲν ὁ Καταστατικὸς Νόμος τῆς Ἐκκλησίας, τὸ δὲ ἡ προσήκουσα λύσις τοῦ Οἰκονομικοῦ αὐτῆς προβλήματος, καὶ καταλήξασα εἰς ὁρισμένα συμπεράσματα, ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος δι' Ἐπιτροπῆς ἐκ μελῶν αὐτῆς, ἥτις ἐγένετο δεκτὴ παρ' Αὐτῆς καὶ ἐξέ-
θηκε τὰς ἐπὶ τῶν κεφαλαιωδῶν τούτων ζητημάτων ἀντιλήψεις τῆς Ἱεραρχίας.

Ἐξ ἀφορμῆς δὲ τῶν διαμειφθέντων μεταξὺ τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος καὶ τῆς ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπῆς καὶ ἀνακοινωθέντων τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾷ Συνελεύσει, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχία προάγεται, ὥπως βασι-
τάτην ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς διαδηλω-
θεῖσαν ἀμέριστον καὶ ἀπεριόριστον καὶ σταθερὰν πρό-
θεσιν τῆς ὑπ' Αὐτὴν Κυβερνήσεως, ὥπως διὰ παντὸς μέσου κατοχυρώσῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν καὶ διὰ Μικτῆς ἐξ Ἀρχιερέων καὶ λαϊκῶν Ἐπιτροπῆς, ἐπὶ τούτῳ ὀριζομένης ὑπ' Αὐτῆς, ἐπιδιώξῃ τὴν ταχυ-
τέραν σύνταξιν Νομοσχεδίου, κανονίζοντος ἐν τῷ συ-
νόλῳ αὐτοῦ τὸ οἰκονομικὸν τῆς Ἐκκλησίας πρόβλημα καὶ εἰτα τὴν ψήφισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Νομοθετικῶν Σωμάτων πρὸς ἀνακοίνωσιν σύμπαντος τοῦ κλήρου καὶ ἀπαλλαγὴν ἅπαξ καὶ διὰ παντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἀγωνιώδους μερίμνης πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ὑλι-
κῶν αὐτῆς μέσων, δυναμένης οὕτως ἀπεριορίστως νὰ στραφῇ εἰς τὰ κύρια καὶ ὑψηλὰ αὐτῆς πνευματικὰ ἔργα.

Ἄλλ' ἔσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ἐκτεθέντα ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος ὡς θεμελιώδη κεφάλαια τοῦ Σχεδίου Καταστατικοῦ Νόμου ὑπὸ τῆς ἐξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπῆς, λαβοῦσα ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχία γνῶσιν τῶν ἐπὶ τῶν κεφαλαίων τούτων γνωμῶν καὶ ἀντιλή-

ψεων τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος, ἔκρινε σκόπιμον καὶ ἐπιβεβλημένον, ὥπως διὰ τῶν ἀκολουθῶν καὶ ἐγ-
γράφως ἐκθέσῃ τὰ ὑπὲρ τῶν ἀντιλήψεων ἐν τοῖς κε-
φαλαίοις τούτοις ἐπιχειρήματα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραρ-
χίας, θεθαίᾳ οὖσα, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἐν τῇ πανθομολογουμένῃ Αὐτῆς ἐξουσίᾳ, ἅμα δὲ καὶ ἐν τῇ ἀναμφισβητήτῃ καὶ ἀποδεδειγμένῃ ἤδη στοργῇ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, μελετῶσα κατ' ἰδίαν τὰς ἡμετέρας ἀντιλήψεις θὰ ἐκτιμήσῃ δεόντως διατὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχία ἐπιμένει παρακαλοῦσα τὴν Ὑμετέραν Ἐξο-
χότητα, ὥπως ἀποδεχθῇ τὰς γνώμας αὐτῆς ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπερ ἴσον πρὸς τὸ ἐπ' ἀγαθῇ τῆς εὐσεβοῦς Ἑλληνικῆς Πολι-
τείας, ἥς ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες Ἱεράρχαι καὶ ὁ κλήρος ἅπας καυχώμεθα, ὅτι εἴμεθα ὁσοῦν ἐκ τῶν ὁσῶν καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτῆς.

Α'. — Ὅτι ἀφορᾷ μὲν εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαι-
ον, ὥπως ἡ Ἱεραρχία συνέρχεται αὐτεπαγγέλτως ἅπαξ τοῦ ἔτους ὡς Ἀνωτάτῃ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ πρὸς συζήτησιν καὶ ἐπίλυσιν τῶν πάντοτε ἀνακυπτόντων γε-
νικῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο εἶναι ἀπολύ-
τως Κανονικόν, διατασσόμενον ὑπὸ πλειόνων τοῦ ἐνὸς κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, ἀπειλούντων δι' ἐνδεχομένην παράλειψιν τοῦ καθήκοντος τούτου βαρείας ποινὰς κατὰ τῶν κατὰ τόπους Ἐπισκόπων. Ἐπισυνάπτεται ἐν παραρτήματι τὸ κείμενον τῶν κανόνων τούτων αὐ-
τολεξεῖ ὡς καὶ ἀπόσπασμα γνωμοδοτήσεως τοῦ Δ. Τζιδανόπουλου Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐπίσης δὲ καὶ σχετικὰς γνώμας πληρεξουσίων τῶν Ἐθνοσυνελεύσεων τοῦ 1844 καὶ 1864 περὶ τῆς ἐν-
νοίας τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅτι δὲ Ἀνωτάτῃ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ τῶν Ὁρ-
θοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶναι αἱ κατὰ τόπους Σύνοδοι διὰ τὰς τοπικὰς Ἐκκλησίας καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύ-
νοδοι διὰ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν τοῦτο εἶναι γνωστὸν εἰς πάντα Θεολόγον, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα Ὁρθόδοξον ἀσχοληθέντα εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, αὐτὸς δὲ οὗτος ὁ ἀπὸ τοῦ 1852 ἰσχύων μέχρις ἐσχάτων ΣΑ'. Νόμος ἐμφανῶς ἀνεγνώρισεν, δι' ὧν ἐπιτάσσει ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας δικάζει τοὺς εἰς τὰ Συνοδικὰ αὐτῶν καθήκοντα πταίνοντας Ἀρχιερεῖς. Ἐπίσης δὲ ὡς Ἀνωτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν ἐθέσπισε τὴν ὅλην Ἱεραρχίαν συνεργομένην ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ ὁ

καλῶς ἔχειν ἔδοξεν, ἐκάστου ἐνιαυτοῦ, καθ' ἐκάστην Ἐπαρχίαν δις τοῦ ἔτους Συνόδους γίνεσθαι ἵνα κοινῇ πάντων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐπαρχίας ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναγομένων, τὰ τοιαῦτα ζητήματα ἐξετάζηται, καὶ οὕτως οἱ ὁμολογουμένως προσκεκρουκότες τῷ Ἐπισκόπῳ, κατὰ λόγον ἀκοινώνητοι παρὰ πᾶσιν εἶνε δόξωσι, μέχρις ἂν τῇ κοινῇ τῶν Ἐπισκόπων δόξῃ τὴν φιλανθρωποτέραν ὑπὲρ αὐτῶν ἐκθέσθαι ψῆφον. Αἱ δὲ Σύνοδοι γινέσθωσαν, μία μὲν πρὸ τῆς Τεσσαρακοστῆς, ἵνα πάσης μικροψυχίας ἀναιρουμένης, τὸ δῶρον καθαρὸν προσφέρεται τῷ Θεῷ· δευτέρα δέ, περὶ τὸν μετοπώρου καιρὸν.

Κανὼν ΙΘ'. τῆς ΙΙ ἐν Χαλκηδόνι Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Περὶ Ἐπαρχιακῶν Συνόδων.

Ἦλθεν εἰς τὰς ἡμετέρας ἀκοάς, ὡς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις αἱ κεκανονισμέναι Σύνοδοι τῶν Ἐπισκόπων οὐ γίνονται, καὶ ἐκ τούτου πολλὰ παραμελεῖται τῶν διορθώσεως δεομένων Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Ὡρισ ἡ Ἀγία Σύνοδος, κατὰ τοὺς τῶν Ἀγίων Πατέρων κανόνας, δις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συντρέχειν καθ' ἐκάστην Ἐπαρχίαν τοὺς Ἐπισκόπους, ἔνθα ἂν ὁ τῆς Μητροπόλεως Ἐπίσκοπος δοκιμάσῃ, καὶ διορθοῦν ἕκαστα τὰ ἀνακύπτοντα. Τοὺς δὲ μὴ συνιόντας Ἐπισκόπους, ἐνδημοῦντας ταῖς ἑαυτῶν πόλεσι, καὶ ταῦτα ἐν ὑγείᾳ διάγοντας καὶ πάσης ἀπαιτήτου καὶ ἀναγκαίας ἀσχολίας ὄντας ἐλευθέρους, ἀδελφικῶς ἐπιπλήττεσθαι.

Κανὼν Η'. τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Πενθέκτης Συνόδου

Ἐν πᾶσι τὰ ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν θεσπισθέντα καὶ ἡμεῖς κρατεῖν βουλόμενοι, ἀνανεοῦμεν καὶ τὸν κανόνα τὸν διαγορευόντα, καθ' ἕκαστον ἔτος Συνόδους τῶν ἐν ἐκάστη Ἐπαρχίᾳ γίνεσθαι Ἐπισκόπων, ἔνθα ἂν ὁ τῆς Μητροπόλεως δοκιμάσῃ Ἐπίσκοπος. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τε τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς, διὰ τε τὰς προσπιπτούσας ἐτέρας αἰτίας, ἀδυνατῶσι οἱ τῶν Ἐκκλησιῶν Πρόεδροι ἔχουσι δις τοῦ ἐνιαυτοῦ τὰς Συνόδους ποιῆσθαι, ἔδοξεν, ὥστε τρόπον παντὶ ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν τῶν προγεγραμμένων Ἐπισκόπων, διὰ τὰ ὡς εἰκὸς ἀναφερόμενα Ἐκκλησιαστικὰ κεφάλαια ἐν ἐκάστη Ἐπαρχίᾳ γίνεσθαι σύνοδον, ἀπὸ τῆς Ἀγίας τοῦ Πάσχα ἑορτῆς καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἐκάστου ἔτους κατὰ τὸν τόπον ὃν ὁ τῆς Μητροπόλεως, καθὰ προεῖρηται, δοκιμάσει Ἐπίσκοπος· τοὺς δὲ μὴ συνιόντας Ἐπισκόπους, ἐνδημοῦντας ταῖς ἑαυτῶν πόλεσι, καὶ ταῦτα ἐν ὑγείᾳ διάγοντας, καὶ πάσης ἀπαιτήτου καὶ ἀναγκαίας ἀσχολίας ὄντας ἐλευθέρους, ἀδελφικῶς ἐπιπλήττεσθαι.

Κανὼν ΣΤ'. τῆς ἐβδόμης Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἐπειδὴ περὶ Κανὼν ἐστίν, ὁ λέγων· Δις τοῦ ἔτους καθ' ἐκάστην Ἐπαρχίαν χρῆναι γίνεσθαι διὰ συναθροίσεως ἐπισκόπων τὰς κανονικὰς συζητήσεις διὰ τὴν συντριβὴν καὶ τὸ ἐνδεῶς ἔχειν πρὸς ὁδοιπορίαν τοὺς συνανθροποζομένους ὥρισαν οἱ τῆς ἑκτῆς Συνόδου ὅσιοι Πατέρες, ἐξ ἀπαντος τρόπου καὶ προφάσεως, ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ γίνεσθαι καὶ τὰ ἐσφαλμένα

διορθοῦσθαι.....Εἰ δέ τις ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν ἀμελήσῃ τοῦτο γίνεσθαι, ἐκτὸς ἀνάγκης, καὶ βίας, καὶ τινος εὐλόγου προφάσεως, τοῖς κανονικοῖς ἐπιτιμίοις ὑποκείσθω. Τῆς δὲ Συνόδου γινομένης *περὶ κανονικῶν καὶ εὐαγγελικῶν πραγμάτων*, δεῖ τοῖς συναθροισθεῖσιν ἐπισκόποις ἐν μελέτῃ καὶ φροντίδι γίνεσθαι τοῦ φυλάττεσθαι τὰς θείας καὶ ζωοποιούς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Ἐν γὰρ τῷ φυλάττεσθαι αὐτὰς ἀνταπόδοσις πολλή· ὅτι καὶ λύχνος ἡ ἐντολὴ νόμος δέ, φῶς, καὶ ὁδὸς ζωῆς, ἐλεγχος καὶ παιδεία καί, ἡ ἐντολὴ Κυρίου τηλαυγῆς φωτίζουσα ὀφθαλμούς.

Κανὼν Μ'. τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Ἀγίας Συνόδου.

Ἐπίσκοποι καλούμενοι εἰς Σύνοδον μὴ ἀπολιπέσθωσαν ὅτι οὐ δεῖ Ἐπισκόπους καλουμένους εἰς Σύνοδον καταφρονεῖν, ἀλλ' ἀπιέναι καὶ διδάσκειν, ἢ διδάσκεισθαι, εἰς κατόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν. Εἰ δὲ καταφρονήσῃεν ὁ τοιοῦτος ἑαυτὸν αἰπάσεται, παρεκτὸς εἰ μὴ δι' ἀνωμαλίαν ἀπολιμπανεῖτο.

Κανὼν ΙΗ'. ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου.

Δι' ὃ βεβαιωτέον ἐστίν ἐν ταύτῃ τῇ Ἀγίᾳ Συνόδῳ, ὥστε κατὰ τοὺς ἐν Νικαίᾳ ὅρους, διὰ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς αἰτίας, αἵτινες πολλάκις πρὸς ὄλεθρον τοῦ λαοῦ παλαιοῦνται, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν Σύνοδον συγκαλεῖσθαι, πρὸς ἣν πάντες οἱ τῶν Ἐπαρχιῶν τὰς πρώτας καθέδρας ἀπέχοντες, ἐκ τῶν οἰκείων Συνόδων, δύο, ἢ καὶ ὅσους ἐπιλέξονται Ἐπισκόπους Τοποτηρητὰς ἀποστείλωσιν, ἵνα ἐν τῇ συνταχθείῃ συνελύσει πλήρης εἶναι δυνατὴ ἡ αὐθεντία.

2) Γνωμοδότησις τοῦ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελέως Δ. Τζιβανοπούλου (1908).

Α.) Ἡ διάκρισις τῶν δύο ἐξουσιῶν, τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς, καὶ ὁ αὐστηρὸς περιορισμὸς ἐκατέρας τούτων ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς νομίμου αὐτῆς δικαιοδοσίας. Ἡ διάκρισις αὕτη ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς παραλλήλου συμβιώσεως τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἀμοιβαίᾳ ἐλευθερίᾳ, ἐν ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ πρὸς τὰ κεκτημένα ἐκατέρας δίκαια καὶ ἐν ἀλληλοβοηθείᾳ. Ἡ ἀρχὴ αὕτη, ἥτις διήκει διὰ πάντων τῶν θεσμῶν τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν Βασιλείας, διευτυπώθη ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις διὰ τοῦ περιφήμου ὁρισμοῦ «Ἐκκλησία ἐλευθέρη ἐν Κράτει ἐλευθέρῳ».

Β.) Ὁ σύνδεσμος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν λοιπῶν ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδίᾳ μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποῦν τέως ὑπαγομένη ἔχειραφετήθη ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Ἑλλάδος. Γνωστὸν δέ, ὅτι ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ ὁ σύνδεσμος οὗτος δὲν εἶνε προσωπικός, δὲν ἔγκειται ἐν τῇ ἀναγνωρίσει ἐνὸς ἀπολύτου ἄρχοντος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐν τῇ ἀπαρεγκλίτῳ καὶ ὁμοιομόρῳ τηρήσει τῶν τε δογματικῶν ὁρῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων, οὓς οἱ Ἀπόστολοι καὶ αἱ Σύνοδοι καὶ οἱ Θεῖοι Πατέρες ἐξήνεγκαν, καὶ καθόλου τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων. Τούτου ἕνεκα καὶ

ἡ διὰ τοῦ Τόμου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως γενομένη χειραφέτησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιβάλλει ὡς ὅρον ἀπαράβατον τὴν τήρησιν τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων.

Τὰς δύο ταύτας βάσεις εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῆς ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἠθέλησε νὰ καθορίσῃ καὶ νὰ ἐμπεδώσῃ δι' αὐτοῦ τούτου τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς νόμου, διὰ τοῦ Συντάγματος. Καὶ ἐν τῷ 1ῳ ἄρθρῳ καθώρισεν, ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν Ἑλλάδι θρησκεία εἶνε ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πάντα δὲ τὰ ἄλλα γνωστὰ θρησκευόμενα ἀνεκτά, εἰς ἃ ἐπιτρέπεται μὲν ἡ ἀκώλυτος τέλεσις τῆς λατρείας αὐτῶν, αὐστηρῶς δ' ἀπαγορεύεται ὁ προσελυτισμὸς καὶ πᾶσα ἄλλη ἐπέμβασις κατὰ τὴν κρατούσῃ θρησκείᾳ. Ἐν δὲ τῷ 2ῳ ἄρθρῳ καθορίζεται, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπάστως ἡνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τηροῦσα ἀπαρλεῦτως ὡς ἐκεῖναι τοὺς τε Ἱεροὺς καὶ Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις.

Σαφῶς ἐκ πάντων τούτων τῶν νομοθετημάτων προκύπτει ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἐπεξήτησε μὲν νὰ κατοχυρώσῃ τὴν ἐλευθέραν ἐνέργειαν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ νομίμῳ αὐτῆς δικαιοδοσίᾳ ἐνέργειαν, ἣς αἰρομένης παύει ὑφισταμένη ἡ ἐκ παραλλήλου συμβίωσις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἐν ἀμοιβαίᾳ εὐλαθείᾳ καὶ ἐν ἀλληλοβοηθείᾳ, ἥσφάλισε δὲ τὸν ἀδιάρρηκτον δεσμόν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρ' οὗ ἔχειραφετήθη. Παντελῶς ἄρα ἀστηρικτος εἶνε ἡ ἐξανεχθεῖσα γνώμη ὅτι οἱ Κανόνες τῶν Συνόδων εἶνε κατὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τὴν ἐκ τούτου ἀπορρέουσαν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν νομοθεσίαν διατάξεις θεμελιώδεις καὶ ἀμετάβλητοι μόνον εἰς πᾶν, ὅτι ἀφορᾷ τὰ δόγματα, πᾶσα δὲ ἄλλη τῶν Συνοδικῶν κανόνων δάταξις ἀσχέτως πρὸς τὸ δόγμα ἰσχύει ὡς νόμος τοῦ Κράτους, ἐφ' ὅσον διὰ νεωτέρου νόμου δὲν ἐτροποποιήθῃ. Τούναντίον τὸ Σύνταγμα καθόρισαν ἄπερ φράστως, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀναποσπάστως ἡνωμένη, δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κων. πόλεως Μεγάλης καὶ πάσης ἄλλης ἡνωμένης ὁμοδόξου Ἐκκλησίας, τηρεῖ ἀπαρσαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς τε Ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις, πολλὴν καὶ συνετὴν ἐπαδεύσατο πρόνοιαν, ὅπως μὴ κατ' ἐλάχιστον διασαλευθῇ ἡ ἐλευθέρα ἐνέργεια τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ νομίμῳ αὐτῆς δικαιοδοσίᾳ καὶ δημιουργίᾳ ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς Ἑλλάδος προηγούμενον, ὅπερ ὀλεσθίως ἠδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ ἐν ταῖς ὑπὸ ξενικαῖς καὶ δὴ ἁλλόδοξον πολιτικὴν Ἀρχὴν ὑφισταμέναις Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις. Δ' αὖ τοῦτο τὸ μὲν Σύνταγμα τὴν τήρησιν τῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων ἀπαρσαλεύει ἐθέσπισεν, ὅπως δὲ μηδεμίᾳ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία καὶ μεταγενεστέρᾳ συζητήσις περὶ τῆς ἐννοίας τῶν λέξεων τούτων τὸ Ἡ'. ἄρθρον τοῦ περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ Ἐπισκόπων Σ'. Νόμου 1852

ἐπιβάλλει εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τηρεῖν μὲν ἀκέραια τὰ θεῖα δόγματα, φυλλάσσειν δὲ ἀπαρεγκλίτως τοὺς Ἱεροὺς κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις.

Ἐπεταί ἄρα, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπὶ τοῦ Ἐπτασυνόδου ἐρεῖδεται πολιτεύματος, τοὺς κανόνας τούτους, εἰς τὸ Σύνταγμα ὑπ' ὧν ἔχει ἐν ἄρθρῳ 2, οὐδεὶς δύναται νὰ τροποποιήσῃ, εἰ μὴ μόνον, ἀν σπουδαία καὶ ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας παραστῇ ἀνάγκη χάριν τῆς ὠφελείας αὐτῆς, αὐτὴ καὶ μόνῃ ἡ ἁρμοδία ἐξουσία, ἣτοι ἡ καθ' ὅλου Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία διὰ Συνόδου, οὐδαμῶς δὲ ἡ Πολιτικὴ ἐξουσία ὡς πάντῃ ἀναρμοδία. Κατὰ ταῦτα πᾶσα τροποποίησις Κανόνος ὅντος θεμελιώδους νόμου τοῦ Κράτους εἶναι ἀντικανονικὴ καὶ ἀντισυνταγματικὴ κατὰ τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος. Πᾶσα δὲ ἀπόπειρα τοιαύτης τροποποιήσεως δύναται νὰ ἔχῃ ὀλεσθιώτατα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῇ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Θρησκείας, ἥς ὁ Ἑλληνισμὸς πρόμαχος καὶ πιστὸς θεματοφύλαξ διὰ μυρίων περιπετειῶν καὶ ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας γενόμενος κατεκυρώθη ὑπὸ τῶν αἰώνων τούτων ὡς διακατέχων τὰ σκήπτρα αὐτῆς.

3) Γνωμαὶ τῶν πληρεξουσίων τῶν ἐθνοσυνελεύσεων τοῦ 1844 καὶ 1864.

Σημειώματα τῶν γνωμῶν τῶν πληρεξουσίων τῶν Ἐθνοσυνελεύσεων τοῦ 1844 καὶ 1864.

Εἰς τῶν εἰσηγητῶν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1844 ὁμιλῶν ἐπὶ τῶν ἄρθρων 1—2 εἶπεν πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι «.....ἡ Δογματικὴ ἔνωσις (τῶν Ἐκκλησιῶν) ἄνευ τῆς κατὰ κανόνας εἶναι ἀτελής....» (Πρακτικά σελ. 119).

Ἐτερος πληρεξούσιος εἶπεν «...Ὅσον καὶ ἂν ἐσκέφθην τὸ ἀντικείμενον τοῦτο (τὸ περὶ τηρήσεως τῶν Ἱ. Κανόνων) μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποφύγωμεν τὴν ὁμολογίαν ὅτι θέλομεν τηρῆσιν τοὺς κανόνας τῶν Ἀποστόλων, Συνόδων καὶ τὰς παραδόσεις, διότι ἡ Θρησκεία ἔχει πίστιν, λατρείαν, ἠθικὴν καὶ πειθαρχίαν καὶ τὰ τέσσαρα ταῦτα στάδια τηρηθῶσι διὰ τὴν ὑπαρξίν τῆς Θρησκείας. Ἐπέμβασιν τοῦ κλήρου εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα, ὑπάρχει θεμελιώδης διαφορὰ μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Δυτικῆς...» (αὐτόθι σελ. 139—140).

Κατὰ δὲ τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τοῦ 1864 ὁ Ἰακωβᾶτος λέγει ὅτι ὁμίλησε μὲ πολλοὺς Ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι τοῦ εἶπον, ὅτι ἡ (Διαρκὲς) Σύνοδος δὲν εἶναι κανονικὴ καὶ ὅτι δὲν ὑπακούουσιν καὶ αὐτῶν κ. λ. π. (Ἐπίσημος Ἐφημερὶς Συνελεύσεως 1864, ἄρθρον 39 σελίς 305).

Ὁ Λούτζης (πληρεξούσιος) εἶπε: «κατεστρέψατε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐκάματε (διὰ τῆς Διαρκούς Συνόδου) Δουθηροκαλβινικὴν» (σελ. 322).

Ὁ αὐτὸς προσθέτει ὅτι διὰ τῆς Διαρκούς Συνόδου ἐξελαϊκεύθη ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁπεδουλώθη διὰ τοῦ Β. Ἐπιτρόπου. Διὰ τοῦ Καταστατικοῦ ἐνεπαίχθη ὁ Πατριάρχης. Διὰ τοῦ τρόπου τῆς

γρυπνῶσιν εἰς τὴν ἀκριβὴ αὐτῶν τήρησιν χάριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐσχημοσύνης καὶ τάξεως.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος.

† Ὁ Ξάνθης ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

† Ὁ Μαρωνείας ΑΝΘΙΜΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΣΤΕΦΑΝΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

† Ὁ Ἀρτης ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ὁ Παροναξίας ΙΕΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Φθιώτιδος ΙΑΚΩΒΟΣ

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

[Ἐπὶ τῇ 1600ῃ ἐπετηρίδι ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ]
330—1930

Δέκα καὶ ἑξ ἀκριβῶς ἑκατονταετηρίδες συμπληροῦνται κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἑνὸς τῶν μεγίστων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἱεραρχῶν, ὁποῖος δ' ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας Βασίλειος. Ἡ καθ' ὅλου δρᾶσις τοῦ κατὰ τὸν μέγαν Φῶτιον «θεσπεσίου» ἱεράρχου τούτου ὑπῆρξε τηλικαύτης εὐρύτητος καὶ τοσαύτης σπουδαιότητος, ὥστε ἀνέκαθεν ἰδιάζουσα πρὸς αὐτὸν εἶχε στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν τῆς Ἐκκλησίας ἱστορικῶν, τοσαῦτα δὲ καὶ τόσον λεπτομερῆ καὶ ἀπηκριβωμένα ἐγγράφησαν περὶ τοῦ ἔργου του, ὥστε σχεδὸν οὐδὲν ἀπομένει νὰ λεχθῇ τι ἐπὶ τῇ ἰωδιλίᾳ τῆς μνήμης του τούτῳ, μεθ' ὅσα μάλιστα διεξοδικὰ ἐπὶ τῇ προπερυσινῇ αὐτοῦ μνήμῃ ἐν ταύταις δὴ ταῖς σελίδι τοῦ πρώτου φύλλου τῆς «Ἐκκλησίας» ἐδημοσίευσεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Δὲν πρόκειται λοιπὸν ἐπὶ τῷ ἑορτίῳ τούτῳ τῆς μνήμης τοῦ μεγάλου ἱεράρχου σταθμῶν νὰ ἐπαναληφθῶσι τὰ πολλάκις πολλαχῶς εἰρημένα. Ἄλλ' ὅτι ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης νομίζομεν ἐπικαιροῦν νὰ τονισθῇ, μάλιστα σήμερον, εἶνε τὸ μὲν ὁ χαλύβδινος αὐτοῦ ἱεραρχικὸς χαρακτήρ, τὸ δὲ ἡ εὐρυτάτη αὐτοῦ κοινωνικὴ δρᾶσις. Ἐν τῇ πλειάδι τῶν σπανίων ἐκείνων τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ἀνδρῶν, τῶν ἀποτελεσάντων τὸν χρυσοῦν της αἰῶνα, ὁ Καισαρείας Βασίλειος ἀνεδείχθη ὄντως κατ' ἐξοχὴν μέγας ὡς Ἐπίσκοπος. Ὁ Ὠριγένης διεκρίθη ὡς πολυμῆτος καὶ πλατύτατος θεολόγος· ὁ Κυπριανὸς ὑπῆρξεν ὁ ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῆς ἱεραρχίας· ὁ Ἀθανάσιος ἐγένετο «πατὴρ τῆς Ὁρθοδοξίας»· ὁ Νύσσης καὶ ὁ Ναζιανζηνός, οἱ Γρηγόριοι, διεκρίθησαν ὡς κατ' ἐξοχὴν θεολόγοι· τὸν Ἰερώνυμον ἠνόησεν ἡ σοφία καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου χρυστὴ γλῶττα λιγέως ἀγορητοῦ ἐμάγειεν ἀναριθμήτους ἀκροατάς· ἐν τῇ πλειάδι ταύτῃ, τῇ διὰ τῶν ποικίλων καὶ θαυμασίων της πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δώρων σφυρηλατηθᾶσα τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, ὁ τῆς Καισαρείας ἀρχιεπίσκοπος ἔλαβε

τὸ γέρας τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ αὐτοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς ἐπισκοπικῆς του ποιμαντορίας. Ὑπῆρξεν ὁ ἱεράρχης ὁ εὐθύς καὶ ὁ ἀκαμπτος, ὁ λιγύσας τὴν ὀργὴν τῶν ἀλαζονεστέρων μοναρχῶν, ὁ εἰς ἑαυτὸν συγκεντρώσας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰσχυροτέρους ἐπιβαλὼν ἀφθαστον κύρος καὶ ἀθθεντίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ δραστηριώτατος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος συντελεστὴς καὶ ὁ ἀκάματος τῆς κοινωνικῆς φιλανθρωπίας ἐργάτης.

Εἰς ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὅποian ἐξ οἰωνόηποτε λόγων παρατηρεῖται ἐκ μέρους τῆς πολιτείας ἀγνόησις τις τῆς ἀξίας τοῦ Ἐπισκόπου, ἡ ἀναπόλησις τῆς εἰκόνης τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Μοδέστου, τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Οὐάλεντος, τῶν ἀποστόλων τούτων τοῦ Ἀρειανισμοῦ, εἶνε, νομίζομεν, λίαν ἐπικαιρος. Ἰπάρχουσι περιστάσεις καὶ ἐποχαί, καθ' ἃς δὲν εἶνε ἄσκοπος ἡ ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος ἀνάμνησις τῶν εἰκόνων τοῦ Ἡλιοῦ καὶ τοῦ Ἀχάθ, τοῦ Ἡσαΐου καὶ τοῦ Ἀχάζ, τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ τοῦ Ἡρώδου, τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Νέρωνος, τοῦ Ἰγνατίου καὶ τοῦ Τραϊνοῦ. Τοιαύτας ὑπομνηστικὰς εἰκόνας ἡ πεπαρρησιασμένη καὶ ἀτρόμητος στάσις τοῦ Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τὸν Οὐάλεντα, καὶ ἐπὶ τῇ ἰωδιλίᾳ τούτῳ ἐπικαιροῦν εἶνε νὰ ὑπομνησθῇ ὅτι ὑπάρχει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δύναμις ἀκατάλυτος, κυριολεκτικῶς ταπεινωτικὴ καὶ συντριπτικὴ πάσης ὀφρῦος ὑψουμένης κατὰ τῇ· πίστεως, τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐθεντίας καὶ τῆς κανονικῆς τάξεως.

Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν, μάλιστα παρ' ἡμῖν, αἱ κοινωνικαὶ ἀνάγκαι ἐπληθύνθησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ἀρκῇ μήτε ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, μήτε ἡ δημοσία μέριμνα ὅπως τὴν τοσαύτην περὶ ἡμᾶς δυστυχίαν ἀνακουφίσωσιν, εὐκαιροτάτῃ ἀποβαίνει ἡ ὑπόμνησις τοῦ μεγαλειώδους ἐκείνου κοινωνικοῦ ἔργου τοῦ ἱεράρχου τῆς Καισαρείας, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεδείχθη ὄντως μέγας ὁ «θεσπέσιος» Βασίλειος. Τὸ παμμέγιστον αὐτοῦ «Πτωχοτροφεῖον», τὸ διὰ τὴν εὐρύτητά του προσαγορευθὲν «καινὴ πόλις», ἡ «Βασιλεία» τοῦ Βασιλείου, πρόκειται ὑπόδειγμα κοινωνικῆς φιλανθρωπικῆς δράσεως διὰ πάντα ποιμένα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑπόμνησις ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐγκλείει ἐν τοῖς κόλοις της δύναμιν τοσαύτην, ὥστε μόνῃ αὐτῇ, διὰ τῶν πνευματικῶν της δυνάμεων, νὰ δύναται νὰ ὑπερακοντίσῃ ἅσας πρόβλεψιν ἀνθρωπίνην, ἀνακουφίζουσα τὴν πολύμορφον δυστυχίαν καὶ χαρίζουσα τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὰς μᾶλλον τεθλιμμένας καὶ ἀποτεθαρρημένας ψυχάς.

Ἐὰν δ' εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ ἐπισκοπικοῦ του χαρακτήρος καὶ τὸ ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς του δράσεως μεγαλεῖον προστεθῇ ἡ ἀκοίμητος αὐτοῦ δραστηριότης ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δι' ἀγώνων ἀτρύτων, εἰρήνης καὶ ἐνότητος τὰς ὁποίας διψᾷ καὶ ἡ σύγχρονος Ἐκκλησία ἕνεκα τῶν, ἃς ὑφίσταται σήμερον, καιρικῶν δοκιμασιῶν, εὐκό-

λως ἐννοεῖται ποῦ ἔγκειται τὸ πλήρωμα τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Καισαρείας, οὗ διὰ τοῦτο ἡ μνήμη ἀληστος τηρεῖται καὶ ζωηρὰ διὰ πασῶν τῶν χριστιανικῶν γενεῶν.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ νέου ἔτους παρὰ Βαβυλωνίους καὶ Ἰσραηλῆταις

Ὁ ἑορτασμός τοῦ νέου ἔτους δὲν εἶναι νεωτέρα τις συνήθεια, ἀλλ' ἀρχαιοτάτη ἀπαντώσα ἡδὴ παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις. Παρ' αὐτοῖς μάλιστα ἡ ἑορτὴ τοῦ νέου ἔτους ἦτο ἡ σπουδαιότερα τῶν ἑορτῶν. Κατ' αὐτὴν δὲν ἔχαιρετίζετο μόνον ἡ εἰσόδος τῆς νέας περιόδου, ἀλλ' ἡ ἑορτὴ ἐνεῖχεν ὑψηλοτέραν τινὰ θρησκευτικὴν ἔννοιαν.

Δύο ἦσαν τὰ θέματα τῆς ἑορτῆς: ἡ εἰς τὸν θρόνον τῶν θεῶν ἀνάδρῃσις τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν Marduk καὶ ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων. Κατὰ τὸ νέον ἔτος ἀνενοῦτο ἡ ἐκ μέρους θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀναγνώρισις τοῦ Marduk ὡς τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν καὶ ἐξυμνεῖτο ἡ δύναμις αὐτοῦ. Δι' οὗ πλήθη ἀνθρώπων συνεσωρεύοντο εἰς Βαβυλῶνα κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ νέου ἔτους, ἵνα παραστήσιν εἰς τὴν μεγάλην λιτανείαν τοῦ Marduk. Ἀλλὰ καὶ οἱ διάφοροι θεοὶ ἦγοντο ἐκ πάντων τῶν διαμερισμάτων τοῦ Βαβυλ. κράτους εἰς Βαβυλῶνα πρὸ τῆς 1ης Nisai, καθ' ἣν ἤρχιζεν ἡ ἑορτὴ, ἥτις διήρκει μέχρι τῆς 11ης τοῦ ἰδίου μηνός, ἵνα χαιρετίσωσι τὸν ὑπᾶτον αὐτῶν ἀρχόντα. Διὰ διαφόρων ψαλμῶν ἐξυμνεῖτο ἡ δύναμις τοῦ Marduk καὶ ἰδίως ἡ νίκη αὐτοῦ κατὰ τοῦ Tiamât, οἱ δὲ ἱερεῖς ἀπήγγελλον πρὸ τοῦ θεοῦ τὸ περὶ δημιουργίας ἔπος. Ἀφοῦ οὕτω οἱ θεοὶ συνηθροίζοντο ἦγοντο μετὰ τοῦ Marduk διὰ μεγάλης λιτανείας ἐκ τοῦ περιφήμου ναοῦ Esagil εἰς ὠρισμένον οἶκον ἐξῴθεν τῆς Βαβυλῶνος, ἔνθα παρέμεινον κεκλεισμένοι μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ἑορτῆς, καθ' ἣν πάλιν ἐν πομπῇ ἦγοντο εἰς τὸν ναὸν Esagil. Κατὰ τὴν διάρκειαν ταύτην ἐπιστεύετο ὅτι οἱ θεοὶ ἐκεῖ συνηθροισμένοι καθιόριζον τὴν τύχην τοῦ κόσμου καὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸ ἀρχόμενον νέον ἔτος. Κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περιόδον εἰς τὸν πιστὸν δὲν ἔμενεν ἄλλο τι ἢ νὰ παρακαλέσῃ τὸν θεόν, ὅπως καθορίσῃ δι' αὐτὸν καλὴν τύχην διὰ τὸ νέον ἔτος. Ἀναγκαῖα ὅμως προϋπόθεσις τούτου ἦτο ἡ ὁμαλὴ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν θεόν, ἥτις πάλιν προϋπέθετε τὴν ἐξάλειψιν πάσης ἁμαρτίας, ἡ ὁποία διαταράσσει τὴν ἁρμονικὴν σχέσιν θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Δι' οὗ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ βαθύτερον θέμα τῆς ἑορτῆς τοῦ νέου ἔτους ἦτο ἡ ἐξάλειψις τῶν ἁμαρτιῶν, ἵνα οὕτω ὁ θεὸς καταστή εὖνους καὶ καθορίσῃ καλὴν τύχην διὰ τὸ νέον ἔτος. Μετὰ τῶν πανηγυρικῶν ὕμνων πρὸς τιμὴν τοῦ Marduk συνανηγνύνοντο καὶ παρακλητικοὶ ψαλμοὶ περὶ ἄφεσεως τῶν ἁμαρτιῶν. Διεσώθη δὲ ἡμῖν εἰς τοιοῦτος θαυμάσιος ψαλμός, ἐν τῷ ὁποίῳ ζωηρότατα ἐκφράζεται ὁ ἐνδόμυχος τοῦ ψαλμωδοῦ πόθος. Τίνι τρόπῳ ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν συνετελεῖτο δὲν γνωρίζομεν. Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐγένετο εἰδός τι ἐξομολογήσεως. Εἶναι δὲ πι-

θανὸν ὅτι ἡ ἐξομολογήσις δὲν ἐγένετο προφορικῶς, ἀλλ' ἕκαστος ἔγραψε τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ἐπὶ πλακῶν, τὰς ὁποίας ἔπειτα εἰς ἱερὸν τινα χώρον καὶ καθ' ὠρισμένην στιγμήν ἔθοσαν, ἵνα συμβολικῶς παρασταθῇ ἡ ἐξάλειψις τῶν ἁμαρτιῶν. Τῆς ἐξομολογήσεως ταύτης οὐδ' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐξῄρειτο. Τοῦ βασιλέως μάλιστα διεσώθη ἡμῖν καὶ ἡ ὁμολογία τῶν ἁμαρτιῶν, ἣν ὤφειλε ν' ἀπαγγεῖλῃ πρὸ τοῦ Marduk. Αὕτη δὲ εἶναι συντεταγμένη, ὥς ἴσως συνήθεια διὰ τοὺς ἀρχοντας ἦτο, ἐν ἀρνητικῇ μορφῇ. Ἀπαριθμεῖ δηλ. ὅτι κακὸν ὁ βασιλεὺς δὲν ἔπραξεν:

Δὲν ἡμάρτησα, ὦ Δέσποτα τῆς χώρας, οὐδὲ παρημέλησα τὴν θεότητά σου,

Δὲν κατέστρεψα τὴν Βαβυλῶνα, οὐδὲ διέταξα τὴν καταστροφὴν αὐτῆς

Δὲν ἐκρήμνισα (τὸν ναὸν) Esagil, οὐδὲ παρημέλησα τὰς τελετὰς αὐτοῦ.

Δὲν ἐκτύπησα τὴν παρειὰν ἐνὸς οἰουδήποτε τῶν λατρυνόντων σε, οὐδὲ συνέτεινα εἰς τὴν μείωσιν αὐτῶν.

Ἐμερίμνησα περὶ τῆς Βαβυλῶνος, τὰ τεῖχη αὐτῆς δὲν κατέστρεψα.

Κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ταύτης ὁ βασιλεὺς ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρὸ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Marduk, ἐνῷ ὁ Ἀρχιερεὺς ἀφῆρει ἀπ' αὐτοῦ τὸ βασιλικὸν διάδημα καὶ τὸ σκήπτρον βαπτίζων συγχρόνως αὐτόν. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν ὁ βασιλεὺς ἠγείρετο καὶ ἐλάμβανεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀρχιερέως πάλιν τὸ διάδημα καὶ τὸ σκήπτρον, ἐγκαθιστάμενος πάλιν εἰς τὸ βασιλικὸν αὐτοῦ ἀξίωμα. Οὕτω δὲ ἀνενοῦτο ἡ βασιλεία αὐτοῦ διὰ τὸ νέον ἔτος, ὡς ἀκριβῶς καὶ ἡ τοῦ Marduk.

Ἀλλ' ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ὤφειλε κατὰ τὸ νέον ἔτος νὰ καθαρισθῇ ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν, παρόμοιον ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ διὰ τὸν ναόν. Ἔδει καὶ αὐτὸς νὰ καθαρισθῇ ἐκ τῆς ἀκαθαρσίας, τῆς εἰς αὐτὸν προσγενομένης ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ λαοῦ. Ὁ ἀρχαῖος ἄνθρωπος δὲν ἐκλαμβάνει τὴν ἁμαρτίαν ὡς πνευματικὸν τι, ἀλλ' ἀποδίδει εἰς αὐτὴν φυσικὴν τινα ἐνέργειαν. Ἡ παράστασις αὕτη εἶναι ἡμῖν γνωστὴ καὶ ἐκ τῆς Π.Δ. Πᾶν ὅ,τι μετὰ τοῦ ἁμαρτήσαντος εἰς ἐπαφὴν ἦλθεν, ἐθεωρεῖτο ἀκάθαρτον. Ἐπομένως καὶ ὁ ναός, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ὁποίου καθ' ὅλον τὸ διαορεῦσαν διάστημα ἐστάθησαν πόδες ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, ἐθεωρεῖτο ὡς ἀκάθαρτος. Δι' οὗ καὶ αὐτὸς καθορίζεται κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ νέου ἔτους δι' ὕδατος ἐκ τοῦ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου, διὰ καύσεως θυμᾶματος, διὰ κρούσεως κωδῶνων καὶ πρὸ πάντων διὰ τοῦ πτώματος σφαγιασθέντος ἄμνου, ὅπερ ἔπειτα ῥίπτεται εἰς τὸν ποταμόν. ἵνα οὕτω ἡ ἀκαθαρσία μεταφερθῇ μακρὰν τῆς Βαβυλῶνος. Ἀφοῦ οὕτω ὁ ναός καθίστατο καθαρὸς, μετεφέρετο εἰς αὐτὸν ὁ Marduk, ὁπότε καὶ ἐψάλλετο ὑπερόχος ὕμνος, διασσώθεις μέχρις ἡμῶν. Δυστυχῶς δὲν διεσώθη ἡμῖν ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς τελετουργικῆς διατάξεως τῆς μακρᾶς ταύτης ἑορτῆς. Ἀγνοοῦμεν ἂν οἱ πιστοὶ περὶ τὰ τέλη τῆς ἑορτῆς κατέφευγον εἰς μαντείας, ἵνα εἰκάσσωσι τινὰ τύχην δι' αὐτοὺς καθορίσαν οἱ θεοί.

Τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χαρακτῆρα ἔφεραν ἡ ἑορτὴ τοῦ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἑμμε- ρομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εὐδινά	Ἦχοι
1	Κυρ. π. τ. Φώτ.	Κυρ. π. τ. Φώτ.	Ζ'	γ'
12	> μ. τ. Φώτα	> μ. τ. Φώτα	Ζ'	δ'
19	> ΚΘ'	> ΙΒ' Λουκ. Δεσ.	Η'	πλ. α
26	> ΔΒ'	> ΙΕ' Λουκ. Δεσ. Ζαχαρίου	Θ'	πλ. β

νέου ἔτους καὶ παρὰ τοῖς Ἰσραηλίταις. Ἡ ἀνακάλυψις, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ἐφορτῆς ταύτης ὀφείλεται εἰς τὸν S. Mowinkel, οὗτινος τὸ σχετικὸν ἔργον (Psalmenstudien II Kristiania 1922) δικαίως θεωρεῖται ὡς τὸ ὠραιότερον ἔργον ἐξ ὧλων, ὅσα ἐνοήθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν τῇ ἐπιστημῇ τῆς Π. Δ. Καὶ παρ' Ἰσραὴλ ἡ ἐφορτὴ τοῦ νέου ἔτους ἦτο ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐφορτὴ τοῦ Jahve, καθ' ἣν ἐξυμνεῖτο ἡ ἀκαταμάχητος αὐτοῦ δύναμις καὶ διετρανοῦτο ἡ ἀκράδαντος τοῦ Ἰσραὴλ πεποίθησις εἰς τὸν μόνον Θεὸν Jahve. Ποῦ ὅμως ἀλλοῦ καλλιτέρον ἡδύνατο νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ μεγάλῃ τοῦ Jahve δύναμις ἢ ἐν τῇ δημιουργίᾳ τοῦ κόσμου; Δι' ὃ ὡς παρὰ Βαβυλωνίους οὕτω καὶ παρ' Ἰσραὴλ πλείστοι τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἔδοκένων ψαλμῶν περιστρέφονται περὶ τὸ θέμα τοῦτο. Ἀλλὰ τὸ βαθύτερον θέμα τῆς ἐφορτῆς εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἡ ἄφρασις τῶν ἁμαρτιῶν. Ἡ συσχέτισις τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου παρέμενε πάντοτε δόγμα παρ' Ἰσραὴλ. Ἰνα λοιπὸν τὸ νέον ἔτος ἀποβῇ εὐτυχές, ἔδει ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτοῦ νὰ ἐπέλθῃ πρῶτον ἡ ἄφρασις τῶν ἁμαρτιῶν. Τοῦτο ἀπετέλει τὸν ἐνδόμυχον πόθον τῶν ἐφορτῶντων, ὅστις πολλαχῶς ἐκφαίνεται ἐν τοῖς σχετικοῖς ψαλμοῖς τοῦ νέου ἔτους.

- Ψαλ. 65, 3 (0'64) «Πρὸς Σὲ ἀναφέρει πᾶσα σάρξ
τὰ διάφορα ἁμαρτήματα.
Ἐβαρύνθησαν ὑμῖν αἱ ἁμαρτίαι!
Σὺ ὅμως συγχωρεῖς αὐτάς»
- Ψαλ. 130, 1 (0'129) «Ἐν βάθους κράζω πρὸς Σὲ, ὦ Jahve.
3 Ἐὰ ἀνομίας ἀριθμῆσθαι, ὦ Jah,
τίς τότε θὰ ὑπομείνῃ, ὦ Κύριε;
4 Ὅμως παρὰ Σοὶ ὑπάρχει ἡ συγχώρησις
διὰ τοῦτο καὶ εἶσαι φοβερός»

(Πρὸβλ. καὶ ψαλμ. 131 (0'130) ὁμοιον κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν πρὸς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Βαβυλωνίου βασιλέως.)

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ σταθῶμεν ἐν τῷ σημείῳ τοῦ φ. Ὀφείλομεν ὀλίγον περαιτέρω νὰ βαδίσωμεν. Ἀφοῦ θέμα νῆς ἐφορτῆς τοῦ νέου ἔτους καὶ παρ' Ἰσραὴλ εἶναι ἡ ἄφρασις τῶν ἁμαρτιῶν, εἶναι τότε φανερόν ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ θέμα ὑπάγεται καὶ ἡ κάθαρσις τοῦ ναοῦ, ὡς τοῦτο καὶ παρὰ Βαβυλωνίους συμβαίνει. Ἡ μόνη δὲ ἐφορτὴ παρ' Ἰσραὴλ, καθ' ἣν ἀπαξ τοῦ ἔτους συντελεῖται ἡ ἄφρασις τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ λαοῦ καὶ ἡ κάθαρσις τοῦ ναοῦ εἶναι ἡ ἐφορτὴ τοῦ ἐξιλασμοῦ (Λευϊτ. 16). Διὰ τοῦτο εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἡ ἐφορτὴ τοῦ ἐξιλασμοῦ ἦτο ἄλλοτε συνδεδεμένη μετὰ τῆς ἐφορτῆς τοῦ νέου ἔτους. Τὰς περὶ τούτου ἐπιστημονικὰς ἀποδείξεις θέλω ἐκθέσει ἐν τῇ «Θεολογίᾳ», ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ ἤρχισεν ἤδη ἡ δημοσιεύσις τῆς σχετικῆς πραγματείας.

Ὁ αὐτὸς ἐπομένως κύκλος τῶν θεμάτων τῆς ἐφορτῆς τοῦ νέου ἔτους ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Βαβυλωνίους καὶ παρ' Ἰσραηλίταις. Οὕτω λοιπὸν κατὰ τὴν ἐφορτὴν τοῦ νέου ἔτους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τούτοις λαοῖς δὲν ἤρχιζε μόνον μία νέα χρονικὴ περίοδος, ἀλλὰ καὶ μία νέα θρησκευτικὴ ζωὴ.

B. M. ΒΕΛΛΑΣ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

«Ὅταν θὰ συναντήσωμεν εἰς τὸν δρόμον ἓνα παιδάκι κουρδελισμένον καὶ ὑπόλυτον νὰ βρέχεται ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἢ νὰ τρέμῃ μετὰ τὸν βορρᾶν, ὅταν βλέπωμεν παιδάκια νὰ μπαίνουν εἰς θεάματα ἀκατάλληλα, ὅταν ἀντιληφθῶμεν γονεῖς ἀσυνειδήτους νὰ κακομεταχειρίζονται τὰ παιδιὰ των, πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἐπίγνωσιν, ὅτι φέρομεν καὶ ἡμεῖς, ὡς μέλη τοῦ συνόλου, ἓνα μέρος τῆς εὐθύνης διὰ τὴν σωματικὴν, τὴν πνευματικὴν ἢ τὴν ψυχικὴν καταστροφὴν τοῦ περιμένει τὰ παιδάκια αὐτὰ» ἔγραψε μετὰ τὸ ἄλλων ἡ «Ἐστία» εἰς κύριον ἀρθρον ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς «Ἑβδομάδος τοῦ Παιδιοῦ». Καὶ ὁ ἀκαδημαϊκὸς Π. Νιρβάνας ἐπὶ τῇ «Ἡμέρᾳ τῆς Μητέρας»: «Μία ἡμέρα ἀφιερωμένη εἰς τὴν Μητέρα, εἶνε ἡμέρα κοινῆς λατρείας ὧλων τῶν ἀνθρώπων. Εἶνε ἡ ἐφορτὴ τῶν ἐφορτῶν τῆς ζωῆς. Διότι δὲν ὑπάρχει καρδιὰ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὰ ἄδυνα τῆς ὁποίας νὰ λείπῃ ὁ βωμὸς τῆς Μητέρας. Εἶνε ὁ μόνος βωμὸς, ποῦ ἀπομένει ὁρθίος, καὶ ὅταν κρημνισθῶν ἀκόμη ὅλοι οἱ ἄλλοι βωμοί. Ἡ ἐφορτὴ τῆς Μητέρας εἶνε ἡ ἐφορτὴ ὧλων τῶν ἀνθρώπων καὶ ὧλων τῶν ἡλικίων. Καὶ γὰρ ὅσοι τὴν ἔχασαν καὶ γὰρ ὅσοις ἀκόμη δὲν τὴν ἐγγώρισαν ποτέ, εἶνε πάντοτε παρούσα εἰς τὴν ζωὴν των. Διότι ἡ μητέρα μένει πάντοτε κοντὰ στὸ παιδί της, ὅσαι ἄβυσσοι καὶ ἂν τὴν χωρίσουν ἀπ' αὐτό. Ὅλη μας ἡ σκέψις, ὅλη μας ἡ ἀγάπη, ὅλη μας ἡ λατρεῖα ἄς ὑψωθῇ σήμερον, ὡς προσευχὴ καὶ ὡς εὐχαριστία, πρὸς τὴν Μητέρα. Τὰ γλυκύτατα βρέφη ἄς προσευχηθῶν πρὸς αὐτὴν μετὰ τὰ ἀγγελικὰ των χαμόγελα. Τὰ ἄθφα παιδάκια μετὰ τὴν χαρὰν τῆς λευκῆς των ζωῆς. Οἱ ἔφηβοι μετὰ μίαν ὥραιαν πράξιν καὶ μίαν ὥραιαν ὑπόσχεσιν, τὴν ὑπόσχεσιν τῶν Γράφων, τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Δάμνοτος καὶ τοῦ Φιντίας, τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ὀλυμπιονίκου υἱοῦ τῆς Καλλιπατείας. Οἱ ἄνδρες μετὰ τὸν βραχίονά των, στήριγμα τῶν μητρικῶν γηραιῶν. Οἱ γέροντες μετὰ τὴν γλυκυτέραν ἀνάμνησιν τῆς ὑπάρξεώς των. Καὶ ὅσοι δὲν ἐγγώρισαν ποτέ μητέρα, ἄς προσευχηθῶν μετὰ τὸν μεγαλειότερον πόνον τῆς ζωῆς των, τὸν πόνον, ποῦ εἶνε προσευχὴ Κάθε καρδιὰ ἀνθρώπου ἄς γίνῃ θυμιατήριον διὰ τὸν λιβανωτὸν τῆς μεγάλης λατρείας, τῆς λατρείας τῆς Μητέρας...»

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ σπουδαιότερα ἑβδομάς.

Ἀπὸ τῆς ἐφορτῆς τῶν Χριστουγέννων προνοία τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος ἤρξατο ἡ οὕτω ἀποκληθεῖσα «Ἑβδομάς τοῦ Παιδιοῦ», μεθ' ἣν ἐπηκολούθησεν ἡ «Ἡμέρα τῆς Μητέρας», σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶνε ἡ πρὸς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς πολίτας ὑπόμνησις τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν πρὸς τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα. Ἐορταὶ παιδικαί, ἱεουργαί, κινηματογραφικαὶ παραστάσεις, διαλέξεις ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων εἰς τὸ παιδί καὶ εἰς τὴν μητέρα, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ χαροποιήσῃ τὴν παιδικὴν ψυχὴν καὶ νὰ τονώσῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς μητέρας διὰ τὴν κοινωνίαν, διωργανώθησαν ὑπὸ κυριῶν καὶ κυρίων διὰ νὰ ἐντυπωθῇ καλῶς καὶ βαθέως εἰς τὰς ψυχὰς ὧλων, ὅτι ἡ «μητέρα» καὶ

τὸ «παιδί» εἶνε ἡ βάσις ἑνὸς ὑγιоῦς κοινωνικοῦ συνόλου, ὅ,τι ἀγιώτερον καὶ τρυφερώτερον ἔχει ἢ φύσις ἢ ἀνθρωπίνη. Ἀλλαχοῦ ἀπὸ πολλοῦ πᾶσα μέριμνα καταβάλλεται καὶ ἰδιωτικὴ καὶ δημοσία ὑπὲρ τοῦ παιδίου καὶ τῆς μητρότητος, εἶνε δὲ ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν ἐδημιουργήθη, ἔστω καὶ ἄργά, τὸ τοιοῦτο ἐνδιαφέρον.

Ἡ «ὑστερνὴ γνῶσις».

Εἶνε γνωστὸν ὁποῖός τις ἦλθε καὶ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ὁ διαβόητος Παναῖτ' Ἰστράτη καὶ διατί καὶ πῶς ἀπῆλθε. Ἀπὸ τίνος ἐν ταῖς προλήκαις τῶν βιβλιοπωλείων ἐπιδεικνύονται δύο νέα ἔργα του, πραγματευόμενα περὶ τοῦ ὑπὸ τῆς προτέρας του—ἀνυπάρκτου—γνώσεως ὑμνουμένου μπολσεβισμού. Ἰδοὺ μία περικοπὴ ἐκ τοῦ ἐτέρου τῶν ἐν λόγῳ ἔργων του: «Οἱ ἐργάται ἐκεῖ καταδιώκονται ἀπηνῶς ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, πὺν θέλουν νὰ τοὺς πάρουν τὰς κατοικίας των καὶ τοὺς πετοῦν ἀναπολογήτους εἰς τὰς φυλακάς. Οἱ γραφειοκράται εἶνε οἱ μόνοι κύριοι νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν, ὅ,τι τοὺς περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν των, ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἀνύπαρκτος, οἱ δὲ ἐργάται τιμωροῦνται μὲ τὰς βαρυτέρας τῶν ποινῶν, εἰς ἐξαναγκαστικά ἔργα. Τοὺς ὀδηγοῦν εἰς τὰς φυλακάς, ὡς εἰς ἐργοστάσια, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι οὔτε τοὺς πληρώνουν, οὔτε τοὺς δίδουν τίποτε νὰ φάγουν. Κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ παραπονεθῇ. Κανεὶς δὲν ἔχει τὴν ἐλπίδα νὰ πάρῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργάζωνται ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ μέσα σὲ μιὰ πραγματικὴ κόλασι». Αὐτὰ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ λέγονται «ὑστερνὴ γνῶσις», τὴν ὁποίαν εὐχόμεθα εἰς πάντας τοὺς στερηθέντας τῆς «πρώτης»...

Δίψα διδασκαλίας.

Καθ' ἃ πληροφоруμέθα ἐκ Μυτιλήνης, προνοία τοῦ σεβ. μητροπολίτου κ. Ἰακώβου ἡ ὑπ' αὐτοῦ πρὸ ἱκανοῦ χρόνου συσταθεῖσα θρησκευτικὴ ἀδελφότης «Εὐσέβεια», διάδοχος καὶ ἐφάμιλλος τῆς ἐν Σμύρνῃ πάλαι ποτὲ ἐπὶ μακρὸν καὶ καρποφορώτατα δρασάσης ὁμωνύμου ἀδελφότητος, ἀπέκτησε πρὸ τίνος ἱεροκήρυκα δοκιμώτατον, τὸν κ. Καψομάλην, ἐκ τῶν εἰς τὴν ἐνταῦθα ἀδελφότητα τῆς «Ζωῆς» ἀνηκόντων εὐσεβοφρόνων ἀνδρῶν. Τὸ κήρυγμα τοῦ ἐν λόγῳ ἱεροκήρυκος τόσο ταχέως ἐξετιμήθη, ὥστε τρεῖς τῆς ἐβδομάδος γινόμενον ἐν τῇ πρωτευούσῃ παρακολουθεῖται ὑπὸ μεγάλου πλήθους εὐσεβῶν, μετὰ μεγάλης κατανύξεως καὶ προσοχῆς ἐνωτιζόμενων τῶν διδασμάτων τοῦ θείου λόγου. Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν παρατηροῦνται συνωσιζόμενοι καὶ ἐπιστήμονες καὶ ἔμποροι. Ἀξιεπαίνω μερίμνη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς «Εὐσεβείας» ὁ ἱεροκήρυξ κηρύττει ἅπαξ τῆς

ἐβδομάδος ἐν Ἀγιάσῳ καὶ ἐν Παμφίλοις, πάντοτε ἀνυπομόνως ἀναμενόμενος ὑπὸ τῶν χριστιανῶν, ἀνέκαθεν διψῶντων κηρύγματος ἱεροῦ καὶ πάντοτε κατὰ τὰ κηρύγματα πληρουντῶν τοὺς μεγάλους τῶν κωμολέων τούτων ναοὺς. Πᾶς ἔπαινος ὀφείλεται εἰς τὴν λαμπρὰν ἀδελφότητα τῆς Μυτιλήνης καὶ εἰς τὸν κάλλιστον αὐτῆς ἱεροκήρυκα, συντελοῦντας διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ θείου λόγου εἰς τὴν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς καλῆς νήσου θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν οἰκοδομήν, ἥς τόσο ὑπάρχει ἀνάγκη, μάλιστα κατὰ τοὺς νῦν χρόνους τῆς ψυχικῆς ἐνδείας.

Περιττόν.

Μηδὲν γράψαντες περὶ τῆς τόσο διαβοηθείσης προτάσεως τοῦ ἀμερικανοῦ ἐκείνου ἐβραίου τοῦ Ντέν-βερ τῆς πολιτείας Κολοράδο περὶ ἀναθεωρήσεως τῆς δίκης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἠρωτήθημεν ὑπὸ ἀπορροῦντος περὶ τῆς αἰτίας. Ἄλλ' εἶνε προφανὴς ὁ σκοπὸς τῆς αὐτοδιαφημίσεως τοῦ ἐφευρέτου τοῦ νέου ἐβραϊκοῦ συνεδρίου, τὸν ὁποῖον καὶ ἐπέτυχεν ὁ πονηρὸς Ἰουδαῖος. Διότι οὐ μόνον ἀπραγματοποίητος εἶνε ὁ καταρτισμὸς συνεδρίου «ἐξ 28 γνῶστων ἐπὶ ἀμέμπτῳ βίῳ καὶ μορφώσει ραββίνων, 24 ἐπιστημόνων καὶ 24 ἐμπόρων», πάντων ἐβραίων, μελλόντων «ἀμερολήπτως καὶ δικαίως» νὰ ἀναθεωρήσωσι τὴν δίκην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἂν ὀψέποτε ἤθελε τάχα πραγματοποιηθῇ, θὰ κατέληγεν ἀσφαλῶς εἰς νέαν τοῦ Κυρίου καταδίκην. Ὡστε πᾶς σχολιασμὸς τῆς ἀνοησίας αὐτῆς εἶνε πάντῃ περιττός.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης δοὺς τὸν νενομισμένον ὄρκον ἐνώπιον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἀνέλαβε τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ὁ κ. Γ. Παπανδρέου βουλευτὴς Λέσβου. Ὁ νέος Ὑπουργὸς ἐπισκέφθη αὐθιμερὸν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν τὴν ἐπαύριον.

—Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς καὶ τῷ νέῳ ἔτει ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀντήλλαξε πρὸς τοὺς Προέδρους τῶν Ἀυτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν συγχαρητήρια γράμματα καὶ τηλεγραφήματα.

—Τῇ πρώτῃ τοῦ νέου ἔτους ἐγένετο ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἡ κοπὴ τῆς «βασίλοπτης», παρεκάθησαν δὲ εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου οἱ Σεβ. Μητροπολίται Τραπεζοῦντος Χρυσάνθος, Ἀδριανουπόλεως Πολύκαρπος, Λήμνου Στέφανος, Θηβῶν Συνέσιος, Παροναξίας Ἰερόθεος, οἱ βοηθοὶ

Ἐπίσκοποι, ὁ Α'. Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ἄπαν τὸ προσωπικὸν τῶν Γραφείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως ἠυχήθη τὰ δέοντα τῷ Μακ. Ἀρχιεπισκόπῳ, ἀντιήσαντι καὶ εὐχρησθέντι ὅπως κατὰ τὸ νέον ἔτος λυθῶσι τὰ ἐκκρεμοῦντα γενικὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας.

—Οἱ οὖν ἔτι συνεχίζουσιν ἀνενόχλητοι τὴν προπαγανδιστικὴν δραστὴν των. Ὁ οὐνίτης ἱερεὺς Γεώργιος Ξενόπουλος (ψευδώνυμον Γάλλου οὐνίτου) μεταβαίνει καθ' ἑκάστην Κυριακὴν εἰς τὴν πολυκατοικίαν Δελένδα καὶ διδάσκει ἰδίως εἰς ἀνηλίκους παῖδας τῶν προσφυγικῶν οἰκογενειῶν, οὓς ἐκφρατίζει ἐναντίον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατ' αὐτὰς διεδόθη ὅτι ὁ εἰρημένος Ξενόπουλος προσήλκυσε εἰς τὴν Οὐνίαν τὰς ὀρθοδόξους πρόσφυγας γυναῖκας Ἀνναν Κούβελῃ καὶ Μαρίαν Κουτρίδου, αἵτινες ἔδωκαν ὁμολογίαν πίστεως. Οἱ οὖν ἔτι, ἐπεκτείνοντες τὴν προπαγάνδαν των, προτίθενται νὰ ἱδρῦσιν Σχολὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ «Ψυχικὸ» τῶν Ἀθηνῶν, ἐφάμιλλον πρὸς τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸν Κελλέγιον. Κατ' ὁρῶσαν δὲ ἤδη διὰ τῶν ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ἀφθόνων χρημάτων νὰ κτίσωσιν ὁλόκληρον τετράγωνον ἐν τῷ τέρματι Ἀχαρνῶν μετὰ Ναοῦ, Ὁρφανοτροφείου, Τυπογραφείου καὶ μεγαλοπρεποῦς Ἐπισκοπείου. Πρόκειται δὲ νὰ προσθέσωσι καὶ νέον ὄροφον εἰς τὴν ἐν τῇ συνοικίᾳ Θυμαράκια (Τέρμα Ἀχαρνῶν) πολυκατοικίαν Δελένδα. Κατ' εἰδήσεις δ' ἐκ Ἐάνθης οἱ οὖν ἔτι θὰ ἐπεκτείνωσι καὶ ἐκεῖ τὴν δραστὴν των ἀγοράσαντες μεγάλα κτήματα τοῦ ὀθωμανοῦ Ἰβραήμ Μεχμέτ πασᾶ. Ἀπὸ κοινοῦ δὲ οἱ δύο ἐν Ἀθήναις λατύνουσι Ἐπίσκοποι κινουσι πάντα λίθον ἵνα καταργηθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἡ τελευταίως ἐγκριθεῖσα διάταξις, καθ' ἣν πρὸς ἱδρυσιν ναοῦ ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἄδεια τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

—Ἀγγέλλεται ἐκ Σικάγου τῆς Ἀμερικῆς ὁ θάνατος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Χαρίτωνος Παναγοπούλου. Ἐκ Ναζερῶν τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν καταγόμενος ὁ τελευταῖος κληρικὸς ἦτο διδάκτωρ τῆς θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐχρημάτισε δ' ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἱεροκήρυξ ἐν Ἑλλάδι. Ὡς ἱεροκήρυξ Πατρῶν ἐξέδιδε καὶ τὸ περιοδικὸν «Θρησκευτικὴ Ἠχώ» μεταδίδων εἰς τὸν λαὸν καὶ διὰ γραπτῶν κηρύγματος τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας. Πρὸ εἰκοσαετίας μεταβὰς εἰς Ἀμερικὴν ἐξηκολούθησε τὴν ἐκδοσὶν τοῦ περιοδικοῦ μετὰ μεγάλων θυσιῶν πρὸς φωτισμὸν τῶν ἀποίκων Ἑλλήνων. Τελευταίως ἦτο ἐφημέριος τοῦ ἐν Σικάγῳ ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος μεγάλης ἀπολαύων τιμῆς καὶ σεβασμοῦ διὰ τὴν πρᾶξίν, τὴν μετριοφροσύνην καὶ τὸ καλοκάγαθον αὐτοῦ, πρὸ πάντων

δὲ διὰ τὸν ἐνθουσιώδη αὐτοῦ ζῆλον ὑπὲρ τῆς μεταδόσεως τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν.

—Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ ἀπὸ 14 Σεβρίου 1929 Νομ. Διατάγματος παρ' ἑκάστη Μητροπόλει ἱδρύνονται Ἐκκλησιαστικαὶ Προπορασκευαστικαὶ Σχολαὶ πρὸς μόρφωσιν τῶν διὰ κάτω τῶν χιλίων ψυχῶν χωρὶα προοριζομένων πρὸς χειροτονίαν ἐφημερίων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ καλούμενοι ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν δέον νὰ παρέχωσι προθύμως καὶ ἀπροφασίστως τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν ἐπὶ τῇ ὑπὸ τοῦ Νομ. Διατάγματος ὀριζομένῃ ἀμοιβῇ, ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ὅπως παραγγείλῃ τοὺς Ἐπιθεωρητὰς τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἵνα διατάξωσι τοὺς ἐκπαιδευτικούς λειτουργοὺς ἐκάστης περιφερείας, ὅπως ὁσάκις καλοῦνται πρὸς διδασκαλίαν μαθημάτων ἐν ταῖς Ἐκκλησιαστικαῖς Προπορασκευαστικαῖς Σχολαῖς δεικνύωσι τὴν προσήκουσαν προθυμίαν, προκειμένου μάλιστα περὶ ὑπηρεσίας ἐξ ἴσου σπουδαίας ὡς καὶ ἡ δημοσία αὐτῶν τοιαύτη.

—Ἡ Α. Π. ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐπιθεωρητὰς τῆς παρ' ἡμῖν Ἐκπαιδεύσεως, τοὺς γυμνασιάρχας καὶ τοὺς διευθυντὰς ἐκπαιδευτηρίων ἐκφράζων τὴν χαρὰν τοῦ ἐπὶ τῇ ἀπὸ τινος ἐντονωτέρας ἐπιδόσει τῆς ἑλληνίδος νεολαίας εἰς τὸν ἀθλητισμὸν, διαδηλοῖ ἅμα καὶ τὴν λύπην τοῦ ὅτι ἡ ἀφοσίωσις αὕτη «ἀπομακρύνει αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐκπληρώσεως ἐτέρου καθήκοντος ἀπαρατήτου διὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτῆς διάπλασιν», ἐνῷ «ἡ γυμναστικὴ τοῦ σώματος πρέπει νὰ συμβαδίζῃ μετὰ τὴν γυμναστικὴν τῆς ψυχῆς, ἥτοι τὴν εὐσέβειαν». Οἱ νέοι, ἀντὶ νὰ λάβωσι κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἑορτὰς τὴν εἰς τοὺς ναοὺς ἄγουσαν, τρέπονται πρὸς τὰ ἀθλητικὰ στάδια, ἅτινα ὑπερπληροῦνται, ἐνῷ οἱ ναοὶ τοῦ Θεοῦ ἐρημοῦνται. Οὕτω παρασκευάζεται νεολαία ψυχρὰ καὶ τελείως ἀδιάφορος πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐφ' ὃ ἡ Α. Π. ποιεῖται ἔκκλησιν πρὸς τοὺς διδασκάλους καὶ παιδαγωγοὺς τῆς νεολαίας ἵνα συντελέσωσι διὰ τῆς ἐπιβολῆς καὶ τοῦ κύρους των εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ παρατηρουμένου κακοῦ.

—Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἐξέδωκε ἀπόφασιν ἐπὶ προσφυγῆς τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης ζητοῦσης τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου γενομένης παραχωρήσεως κτημάτων τῶν διαλυθεισῶν Μονῶν, ἅτινα διεκδικεῖ ὑπὲρ αὐτῆς. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν εἶχε παρέμβει καὶ τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, τὸ ὁποῖον ὑπεστήριξεν, ὅτι οὔτε τὸ Κράτος, οὔτε ἡ Ἀεροπορικὴ Ἀμυνα ἔχουν κυριότητα ἐπὶ τῶν κτη-

μάτων, αἵνα μόνον εἰς αὐτὸ ἀνήκουν. Τὸ Συμβούλιον ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ ὑπόθεσις δέον νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια, μόνον ἀρμόδια νὰ αποφασίσουν σχετικῶς. Ἐπειδὴ, ὅμως, αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης περὶ πωλήσεως, παραχωρήσεων κ. λ. π. τῶν ἐν λόγῳ κτημάτων εἶνε διοικητικοῦ περιεχομένου, ἠκύρωσε ταύτας, ὡς ἐκδοθείσας παρὰ τὸν νόμον, ἀπηγόρευσε δὲ ἐπίσης τὴν ἔκδοσιν ἄλλων τοιούτων ἀποφάσεων.

—Εἰς τὴν παρὰ τὰ Καρδαμάτα Μονὴν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἄγνωστοι διαρρήξαντες τὴν λάρνακα ἐντὸς τῆς ὁποίας φυλάσσεται τὸ σκήνωμα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἀφῆρσαν διάφορα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἀναθήματα ἁξίας 300.000 δραχ. περίπου. Οἱ αὐτοὶ κλέπται ἀφῆρσαν ἐκ τοῦ νάρθηκος 15.000 δραχ. εἰς μετρητά. Γενόμενοι προφανῶς ἀντιληπτοὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀφαιρέσουν καὶ ἄλλα ἐκ τῶν πολυτίμων ἀναθημάτων.

—Ἐν Καρδίτῃ κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Π. Βαμβούλη Γυμνασιάρχου, Κ. Τσαγανοπούλου Τραπεζίτου καὶ Γ. Ευδιᾶ Ἐπιθεωρητοῦ τῶν Δημ. Σχολείων ἐγένετο ἡ κλήρωσις μῶς πτωχῆς κόρης τὴν ὁποίαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἱεζεκιὴλ θὰ προικίσῃ διὰ 80. πέντε χιλιάδων. Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν 87 ὀνόματα ἐκ τῶν 6 ἐνοριῶν τῆς πόλεως, ἠὺνότηθη δὲ ἡ Ἀλεξάνδρα Κ. Μπούρη τῆς ἐνορίας Ζωοδόχου Πηγῆς. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κατέθεσεν ἀμέσως εἰς τὴν Τράπεζαν Τσαγανοπούλου δραχμὰς πέντε χιλιάδας ὅς θὰ ἀναλάβῃ ἡ κληρωθεῖσα τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς ἐπὶ τόκῳ 12 ο)ο. Ὁ Σεβ. καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπροικοδότησε δι' ὁμοίου ποσοῦ ἑτέραν πτωχὴν κόρην διὰ κλήρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Μετὰ τὴν εἰς Λίβανον ἀποχώρησιν τῶν ἀποτελεσάντων τὴν πλειονοψηφίαν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς πατριάρχου ἀρχιερέων οἱ ἀπομείναντες ἐν Λαμασκῇ ἐδημοσίευσαν ἐγκύκλιον ἑκάστιν, ἐν ᾗ ἀφηγοῦμενοι τὰ συμβάντα πειρῶνται νὰ δικαιώσωσι τὴν στάσιν των. Λέγεται ὅτι ἐκ τῶν πατριαρχῶν ἐξεφράσθησαν διαμαρτυρίαι κατὰ τῶν καταλιπόντων τὴν ἐκλογικὴν συνέλευσιν ἀρχιερέων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἠγγέλθη τῇ 27 Δεκεμβρίου ἐκ Κύπρου τηλεγραφικῶς ὁ θάνατος τοῦ Μητροπολίτου Πάφου Ἰακώβου. Ἐκ Πάτιμου καταγόμενος ὁ Ἰάκωβος Ἀντιζουλάτος ἐγεννήθη τῇ 1872, ἐσπούδασε δὲ εἰς τὴν Ριζάρειον Σχολὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Ὡς Διάκονος καὶ ἱερεὺς

ὑπηρετήσεν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Αἰγύπτῳ. Μητροπολίτης Πάφου ἐξελέγη τῇ 1910, ἀνέπτυξε δὲ μεγάλην δραστηριότητα, ἐργασθεὶς ἰδίως πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς παιδείας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του καὶ ἡγήθη πάσης ἐθνικῆς κινήσεως ἐν τῇ νήσῳ.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐν ἐκτάκτῳ αὐτῆς συνεδρίῳ προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν Παγκυπρίου Ἐπιτροπῆς, ἣτις θὰ διακανονίσῃ τὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Κύπρου εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου, τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Κύκκου καὶ τῶν βουλευτῶν καὶ δημάρχων τῶν πόλεων.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἀνέγραψεν ὅτι πρὸς πάσας τὰ ἐνορίας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας διανεμήθη σχεδίων ἀποφάσεως μελλούσης νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸν πρωθιεράρχην Ἀρχιεπ. Καντεμβουρίας κατὰ τὴν σύγκλητον τῆς συνόδου τῆς Ἀγγλικ. Ἐκκλησίας κατὰ τὸ τρέχον ἔτος. Οἱ συντάκται τοῦ σχεδίου ἐλπίζουν ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὑπὸ τῶν ἀγγλικῶν θρησκευτικῶν σωματείων θὰ ἀποτελέσῃ τὴν καλλιτέραν ἀπόδειξιν τῆς γενικῆς συμπαθείας πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν παρὰ τοῖς Ἀγγλικανοῖς, πιστεύουσι δὲ ὅτι ἡ ἀποδοχὴ αὕτη θὰ ἀποτελέσῃ μέγα βῆμα πρὸς τὴν ἑνωσὴν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος σχεδίῳ λέγεται: «Ἡ Σύνοδος τῆς Ἀγγλικ. Ἐκκλησίας ὁμολογεῖ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς τμήμα τῆς ἱστορικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, κέκτηται κοινά, μετὰ τῆς ἡμετέρας, τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν, τὴν πίστιν καὶ τὰ ἅγια μυστήρια. Ἡ Σύνοδος, κατανοοῦσα τὴν ζωτικὴν ἀνάγκην τῆς ἐνώσεως τῶν διεσπασμένων τμημάτων καὶ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς κατ' ἐξοχὴν εὐνοϊκὰς συνθήκας πρὸς προσέγγισιν πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀποκατάστασις στενωτάτων δεσμῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὁρθοδόξου θὰ τύχῃ τῆς κοινῆς ὑποστηρίξεως τῶν πιστῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας». Ἐφεξῆς ἐκφράζεται ἡ ἐλπίς ὅτι οἱ ἱεράρχαι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ συνόδῳ αὐτῶν θὰ προβῶσιν εἰς τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σχέσεων, ὑπὲρ ὧν τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον συνηγορεῖ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Ὁ σουηδικὸς κληρὸς ἔχει πανεπιστημιακὴν μόρφωσιν, καυχᾶται δ' ὅτι τηρεῖ τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν, καίτοι ὁ βαθμὸς τοῦ διακόνου εἶνε ἡτοιμημένος, διότι δὲν θεωρεῖται ἀπαράιτητος. Ὁ κληρὸς τῆς ἐκκλησίας τοῦ κράτους ἐπέχει θέσιν δημοσίων λει-

τουργῶν, ὡς τηρῶν τὰ ἐπίσημα μητρώα τῶν γεννήσεων, τῶν θανάτων καὶ τῶν γάμων καὶ ἀναγραφῶν πᾶσαν ἐν ταῖς ἐνορίαις κίνησιν ἐνδιαφέρουσιν τὸ κράτος. Ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Lund σπουδάζουσι 500 θεολόγοι φοιτηταί, ἐν δὲ τῷ τῆς Οὐψάλας 400. Οἱ ἐπίσκοποι τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας ἐκλέγονται ὑπὸ τῆς συνελεύσεως τῶν κανονικῶν καθηδικῶν ἱερέων, οἵτινες ὑποβάλλουσι τρία ὀνόματα εἰς τὸν βασιλέα. Ὁ δ' ἐφημεριακὸς κληρὸς ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν, ἱερεὺς δ' ἀπαξ ἐκλεγείς εἶνε μόνιμος ἐν τῇ θέσει του. Ὁ κληρὸς συντηρεῖται καλῶς διότι μισθοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ κράτους, τὸ ὅποιον καὶ τὴν συντήρησιν τῶν ναῶν ἀνέχει δι' εἰδικῆς φορολογίας τῶν πολιτῶν ἀνεξαρετήτως τῆς εἰς ἣν ἀνήκουσιν οὗτοι ἐκκλησίας.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Περὶ φθίνοντα τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον ἐν Μασσαλίᾳ συνεκροτήθη ἡ γενικὴ συνέλευσις τοῦ γαλλικοῦ Προτεσταντισμοῦ. Ἡ συνέλευσις αὕτη συγκαλεῖται ἀνὰ πενταετίαν εἰς ἓν τῶν κυριωτέρων κέντρων τοῦ Προτεσταντισμοῦ πρὸς μελέτην τῶν ζητημάτων τῶν ἐνδιαφερόντων τὸ σύνολον τῆς προτεσταντικῆς οἰκογενείας. Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην συνέλευσιν ἀντεπροσωπεύθησαν πᾶσαι αἱ διακλαδώσεις τοῦ γαλλικοῦ προτεσταντισμοῦ, παρέστησαν δὲ καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν μεγάλων τοῦ κοινοῦ προτεσταντισμοῦ ἔργων. Ἡ πρώτη συνέλευσις εἶχε συγκροτηθῇ ἐν Nîmes (1909), εἶτα ἠκολούθησεν ἡ ἐν Lyon (1919) καὶ ἄλλαι κατόπιν ἐν Strasbourg. Ἡ ἐν Μασσαλίᾳ συνέλευσις ἀπετελέσθη ἐξ 120 ἀντιπροσώπων, ὑπῆρξε δὲ ἡ πολυανθρωποτέρα πασῶν, συνεζήτησε δὲ θέματα ὅποια ἡ προτεσταντικὴ σκέψις, ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή, ἡ ἱστορία τοῦ προτεσταντισμοῦ, ἡ προτεσταντικὴ εὐσέβεια, ἡ παιδαγωγικὴ σημασία τῆς ἐνοριακῆς λατρείας κ.τ.δ.

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τὸν ἱερομόναχον Παρθένιον Σκουρλίην.
 (ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι ἵνα ἐμφανισθῇς ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις Αὐτῆς, τῇ 15 Φεβρουαρίου 1930, ἡμέρᾳ Σαββάτῳ καὶ ὥρᾳ 9 π. μ., ἵνα δικασθῇς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ καταφρονήσει Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῇς τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ θέλεις δικασθῇ ἐρήμην.

Πρὸς τὴν Μοναχὴν Κασσιανὴν Σπηλιοτοπούλου, ἀδελφὴν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεπελενίτισης (Καλαβρύτων).

(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῇς ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις Αὐτῆς, τῇ 15 Φεβρουαρίου 1930, ἡμέρᾳ Σαββάτῳ καὶ ὥρᾳ 9 π. μ., ἵνα δικασθῇς ὡς κατηγορουμένη ἐπὶ σκανδαλώδει διαγωγῇ. Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῇς τῇ ὥς ἄνω ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῇ ἐρήμην.

Πρὸς τὸν ἱεροδιάκονον Εὐγένιον Ἡλιόπουλον
 (ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῇς ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις Αὐτῆς τῇ 15 Φεβρουαρίου 1930 ἡμέρᾳ Σαββάτῳ καὶ ὥρᾳ 9 π. μ., ἵνα δικασθῇς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ κλοπῇ.

Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῇς τῇ ὥς ἄνω ὁρισθείσῃ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῇ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1930

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Πρόεδρος

Ὁ Α' Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΗΜΜΥΡΟΠΑΘΩΝ
 (Διὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ Ζωοδόχου Πηγῆς Σύρου δραχ. 3000.—
 Κεχροβουνίου Σύρου 500.—Δημιόβης Μεσσηνίας 500.—
 Πρ. Ἡλιοῦ Φωκίδος 5000.—Βελανιδιάς Μεσσηνίας 500.—
 Λειμῶνος Μιτυλήνης 5000.—Πρ. Ἡλιοῦ Θήρας 500.—
 Ν. Μονῆς Χίου 2000.—Μακρυμᾶλλης Χαλκίδος 1000.—
 Βουλκάνου Μεσσηνίας 3000.—Γαλατάκη Χαλκίδος 2000.—
 Πρ. Ἡλιοῦ Κορίνθου 1500.—Ἡλία Χαλκίδος 500.—
 Ἱ. Μητρόπολις Σισανίου 743.—Αἱ Μοναὶ Κερνίτισης Γόρτυνος 500.—Ζερμπίτισης Μονεμβασίας 1000.—Τουρλιανῆς Σύρου 500.—Στεφανίου Κορινθίας 1000.—Ἀγ. 40άκοντα Μονεμβασίας 1000.—Ἀγ. Διονυσίου Στροφάδων Ζακύνθου 500.—Δαδίου Φωκίδος 500.—Πρ. Ἡλιοῦ Ὑδρας 700.—Παναχράντου Σύρου 2000.—Βράχου Κορινθίας 1000.—Ἀγ. Νικολάου Σύρου 1500.—Βρύσεως Σύρου 300.—Ἀγ. Νικολάου Θήρας 500.—Προδρόμου Φωκίδος 1000.—Τουρλιανῆς Σύρου 500.—Ταλαντίου Ἀργολίδος 500.—Καρακαλᾶ Ἀργολίδος 2000.—Τατάρνης Ναυπακτίας 3000.—Χοζοβωτίσσης Θήρας 3000.—Σύνολον 46.743.—
 Πρόεδρος Κοινότητος Μακρυσίων Μεσσηνίας 160.—Μητροπολίτης Ναυπακτίας ἐξ ἐράνων 1.018.—Τοποτηρητῆς Μητροπόλεως Σύρου ἐξ ἐράνων 107.—Ἐν ὅλῳ 48.028.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γ. Α. Σωτηρίου, Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Θεσσαλίας γ' καὶ ιδ' αἰῶνος, Ἡ Βασιλικὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Καλαμπάκᾳ. (Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν). Ἀθῆναι 1929.—
 Περιγραφή τοῦ ἐσχέοντος τούτου βυζαντινοῦ μνημείου, οὗ παρατίθενται ἀπόψεις, σχεδιαγράμματα, τοιχογραφίαι

καὶ ἄλλαι εἰκόνας. Ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὰ εἶνε τὸ κιβώριον τοῦ ναοῦ καὶ ὁ ἄμβων, ὅστις εἶνε τοποθετημένος ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ.

Γ. Α. Ἀρβανιτάκη, Γερμανὸς Ἀφρονίδης ὁ τελευταῖος τῶν βυζαντινῶν λογίων. Ἀθῆναι (1929).—Πρόκειται περὶ τοῦ τελευταίου ἀντιπροσώπου τοῦ Φαναριωτικοῦ πνεύματος, τοῦ τυφλοῦ ἐρημίτου τῆς παρὰ τὴν ΚΠολιν νήσου Χάλκης πραγματικῶς μεμουςμένου σιναΐτου ἀρχιμανδρίτου, ὁ ὁποῖος προσέφερε θετικὰς ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὰ γράμματα.

Ν. Ι. Δούβαρι Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ὁ Γκαίτε ὡς θρησκευτικὴ προσωπικότης. Ἀθῆναι 1929. — Ὁ σ. ἀναπτύσσει πῶς ὁ μέγας γερμανὸς ποιητὴς εἶνε θρησκευτικὴ προσωπικότης, καίτοι ἡ θρησκεία δὲν ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῆς φύσεώς του, χαρακτηρίζει δὲ τὴν θρησκείαν του ὡς συνισταμένην «εἰς τὴν ἄμεσον βίωσιν τοῦ ὑπεραισθητοῦ ἐν τῇ αἰσθητῇ, τοῦ μὴ δεκτικοῦ λόγου ἐν τῇ ὁρατῇ, τοῦ ἀπείρου ἐν τῇ πεπερασμένῃ, διευκολυνομένην διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως καὶ τῆς αἰσθητικῆς συμπαθείας».

Περιεχόμενα τοῦ Ζ' τόμου τῆς «Θεολογίας»

Αἱ ἐκ τῆς Τουρκικῆς καταδυναστεύσεως ἀνωμαλίαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου κατὰ τὸν ΙΗ' καὶ ΙΘ' αἰῶνα, ὑπὸ **Χρυσόστομον Παπαδοπούλου** Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.—Αἱ Μοναὶ τῆς Πίνδου, ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων **Ἰεζεκιήλ**.—Θεοφίλου Καμπανίας, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, ὑπὸ **Β. Α. Μυστακίδου** Ἀρχοντος διδασκάλου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.—Ἡ Ἀγία Γραφή καὶ τὸ Κήρυγμα,

ὑπὸ ἀρχιμ. **Θεολόγου Παρασκευαΐδου**.—Ἡ Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου, ὑπὸ **Δημ. Ν. Μωραΐτου**.—Καλλινίκου Γ' Πατριάρχου ΚΠ Ἐπιστολαὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα, ὑπὸ **Γ. Δεληγιάννη**, Καθηγητοῦ.—Ἰωάννου Ζυγομαλά, Λόγος περὶ Ἀζύμων, ὑπὸ **Κ. Ι. Δουβουνιώτου**.—Ὁ Τριπόλεως καὶ Ἀμυκλῶν Δανιήλ, ὑπὸ Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως **Πολυκάρπου**.—Ἡ Μητρόπολις Μονεμβασίας μέχρι τοῦ 18 αἰῶνος, ὑπὸ Ἀρχιμ. **Χρυσόστομον Δημητρίου Α. Θ.**—Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Λυκουσάδας, ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων **Ἰεζεκιήλ**.—Σύντομος ἐπισκόπησις τῆς ἱστορίας τῆς Λειτουργίας, ὑπὸ **Δημ. Ν. Μωραΐτου**.—Ζαχαρίας Βάρνης, ὑπὸ Ἀρχιμ. **Χρυσόστομον Διονυσίου**.—Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ὄρου, ὑπὸ **Παν. Ι. Μπρατσιώτου**, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.—Βιβλιογραφικὰ Μελετήματα ἐκ τῶν τοῦ Κρουσίου (Τυβίγγης) ἐκδόσεων, ὑπὸ **Β. Α. Μυστακίδου** Ἀρχοντος διδασκάλου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.—Χίου Δανιήλ (1714—1741), ὑπὸ **Δημητρίου Π. Πασχάλη**.—Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Φαναριοφερσάλων διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὑπὸ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων **Ἰεζεκιήλ**.—Ἡ περὶ τῶν μυστηρίων διδασκαλία τοῦ Γεωργίου Καλύβα ὑπὸ **Κ. Ι. Δουβουνιώτου**, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.—Ἡ Kapporeth καὶ ἡ ἐορτὴ τῶν Kippurim ὑπὸ **Βασίλ. Μ. Βέλλα**.—Τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπει, ὑπὸ ἀρχιμ. **Μιχ. Κωνσταντινίδου**.—Γρηγόριος ὁ Ἀργυροκαστρίτης ὑπὸ **Εὐλόγιου Κουρίλα**, **Λαυρεντίου**.—**Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον**.—Ὁ Πίναξ Ὀνομάτων τοῦ Ζ' Τόμου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σιαμάδων δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Καλαμπάκᾳ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου Καλαμπάκας τὴν 5 Ἰανουαρίου 1930 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἡ ἐκποίησις μιάς ἀγελᾶδος τῆς Μονῆς χρώματος μελισσοῦ ἐτῶν 5 καὶ μιάς ἐτέρας ὁμοίας ἐτῶν 3 ὑπὸ τοὺς δρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως ἥς γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσι οἱ βουλόμενοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Νικάνορος προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν ἐκμισθώσεως τὸ δικαίωμα ὕλοτομίας πρὸς ἐξαγωγήν 130 χιλ. ὀκάδων ξυλανθράκων καὶ 10 κυβ. μ. ξυλείας λήμματος τοῦ 1929, ὡσαύτως 100 ζύγια καυσοξύλων, 30 χιλ. ὀκ. ξυλανθράκων καὶ 10 κυβ. μ. ξυλείας, ὑπολοίπου λήμματος τοῦ 1927, πρὸς δὲ 2100 ζύγια καυσοξύλων, 65.000

ὀκ. ξυλανθράκων καὶ 10 κυβ. μ. ξυλείας, ὑπολοίπου λήμματος 1928, ἥτοι ἐν ὅλῃ ἐκτίθεται εἰς δημοπρασίαν 2.200 ζύγια καυσοξύλων, 225 χιλ. ὀκ. ξυλανθράκων καὶ 30 κυβ. μ. ξυλείας στρογγύλης ἐκ δρυὸς κλπ. Ἡ δημοπρασία διαξαχθήσεται ἐν Γρεβενοῖς τῇ 12ῃ Ἰανουαρίου 1930 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῇ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ (Πλατεῖα Ἀγορᾶς) ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Γρεβενῶν ἢ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς δρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 61 ἐ. ἑ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἥς ἀντίγραφον ἐν Γρεβενοῖς μὲν παρὰ τῇ Γραφείῳ τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου καὶ τῇ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ἐν Σιατίστῃ δὲ παρὰ τῇ αὐτόθι Μετοχίῳ τῆς Μονῆς, ἐν Κοζάνῃ παρὰ τῇ Συμβολαιογράφῳ κ. Δ. Πράσσῳ καὶ ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείῳ, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν δρων, τῆς τιμῆς τῶν καυσοξύλων ὑπολογιζομένης εἰς τὸ 1)4 τῆς τιμῆς τῶν ξυλανθράκων συνφά τοις νενομισμένοις.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ”, ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου	ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ † ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ † ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ ΕΠΙΤΡ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ	ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3 ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΡΧ. 100 ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ 60. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 30
---	---	--

Διεύθυνσις Συντάξεως: Μοσχονησίω 12α. — Διεύθ. διαχειρίσεως καὶ διευπεραιώσεως: Μέγ. Ἀρχιεπ. ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44 Ἀθῆναι